

PIATOK 07.04.

[Keď sa niektorí ľudia pokúšali Ježiša kameňovať, on sa ich spýtal:] Pre ktorý [z mojich dobrých skutkov] ma kameňujete?!" Židia mu odpovedali: „Nekameňujeme ťa za dobrý skutok, ale za rúhanie, preto, že hoci si človek, robíš sa Bohom.“ Jn 10, 33

Veľký anglický mučeník Tomáš Morus mal vo zvyku hovoriť: „Voči pochybovačom a neveriacim, ktorí napádajú kresťanstvo, mám dôkaz, ktorý nikdy nemôžu odsunúť stranou. Nikdy sa ešte nestalo, že by niekto na smrteľnej posteli oľtaval, že bol kresťanom.“

My kresťania sme dostali veľkú výsadu - byť Ježišovými rukami i nohami v tomto svete, v ktorom žijeme. Cez nás Ježiš ponúka mnohým trpiacim, núdnym, opusteným, svoju uzdravujúcu moc! Toto nás mení, prináša nám silu, vnútornú radosť, ktorú nám svet nemôže dať. Aj keď nás ponízuje, sme ja s z nás.

Veríme Bohu, že cez nás túži priniesť svetu svoju uzdravujúcu lásku aj dnes? Začnime si dnes všimnúť svojich najbližších s ich potrebami, naučme sa vidieť telesné alebo duševné potreby rodičov, susedov, spolužiakov, spolupracovníkov, priateľov, ale aj nezná-

mych ľudí, ktorých nám Pán len náhodou pošle do cesty.

S Bohom vyplávajú hoci aj na šíre moria, bez neho neprekračuj ani len prah svojho domu. (Ruské príslovie)

SOBOTA 08.04.

Veľkňazi a farizeji zvolali veľradu a hovorili: „Čo robíte? Tento človek robí mnohé znamenia. Ak ho necháme tak, uveria v neho všetci, prídu Rimania a zničia nám i toto miesto i národ.“ Jn 11,47-48

Aké znamenia to Ježiš vlastne robil? Ukazoval predovšetkým lásku Boha. To, že je milujúcim Otcom. To, že človek mu vôbec nie je ľahostajný. To, že nás prijal za svoje vlastné deti.

Do jedného mestečka sa prisťahovala mladá rodinka s dvomi synmi. V prvý deň školy sa pýta učiteľka chlapcov: „Ako to, že ste sa narodili 3 mesiace po sebe? Veď to je nemožné.“ Odpovedal starší z

bratov: „Pretože jeden z nás je adoptovaný.“ Učiteľka na to: „V poriadku a ktorý z vás je to?“ „To nevieme ani my. Pýtali sme sa na to nášho otca, a povedal nám, že už zabudol. Že je to pre neho nepodstatná informácia, pretože nás ma oboch rovnako rád,“ odpovedal spokojne mladší.

Ani s nami Boh nerobí rozdiely. Prijal nás za vlastných. Ak sa človek cíti byť odcudzený Bohom, tak je to skôr o tom, že sa mu odcudzil on sám. Túžim sa vrátiť k svojmu Bohu? Čo pre to chcem spraviť? Aké znamenia vidím vo svojom živote?

Ak ty, ó, dobrý Ježišu, nezjemeš dušu svojou láskou, navždy zotrúva vo svojej prirodzenej tvrdosti.

Duša, ktorá žije v láske, neunavuje ani seba ani iných. Sv. Ján z Križa

Partizánske – Šípok
5. pôstny týždeň 2017

Pôstne listy 2017

NEDEĽA 02.04.

Keď Mária prišla ta, kde bol Ježiš, a zazrela ho, padla mu k nohám a povedala mu: „Pane, keby si bol býval tu, môj brat by nebol umrel.“ Keď Ježiš videl, ako plače a ako plačú aj židia, čo s ňou prišli, zachvel sa v duchu a vzrušený sa opýtal: „Kde ste ho uložili?“ Povedali mu: „Pane, pod sa pozriete!“ A Ježiš zaslzil. Židia povedali: „Hľa, ako ho milovali!“ Jn 11, 32-36

Z elegantného auta vystúpil rovnako elegantný pán a začal niečo majstrovat' v motore. Robil to veľmi nešikovne. Prišiel k nemu mladý človek, chcel mu pomôcť. Prizeral sa na to mixovanie so železom. Po chvíli majiteľovi auta praskli nervy a začal sa tento dialóg: "Prečo tak zízas?" "Chcem vám pomôcť, môžem?" "Môžeš, nemôžeš, ja si to neprajem! Zmizni radšej, lebo sa to zle skončí!" "Neodídem, chcem pomôcť!" Majiteľ auta už kričal: "Vieš ty, kto som ja?" "Neviem!" "Takých, ako som ja, je v republike len niekoľko!" "A taký ako ja," odpovedal spokojne mládevec, "je v republike len jeden."

Ježiš je „len jeden“, chce nám pomôcť, pretože pre neho každý z nás je „len jeden“. On nemiluje abstraktný dav. Skláňa sa k jednotlivcom. Pred nami je vrchol pôstnej doby. Máme šancu si uvedomiť, čo z nás dokáže urobiť hriech. Človekom davu. Hneváme, sa, lebo sa všetci hnevajú, odsudzujeme, veď to robia ostatní. Ako ľahko sa necháme zlákať, vstupujeme do kolobehu zla. Známych môžeme mať veľa, priateľov len niekoľko. Skutočné priateľstvo sa vymyká davu. Pokúsme sa tento týždeň priviesť k životu naše mŕtve vzťahy, budujme priateľstvá, ktoré nás privádzajú k životu.

Pekné prežitie piateho pôstneho týždňa vám želajú

SALEZIÁNI

Boli sme naučení považovať ego za našu jedinú skutočnosť, veriť, že „to“ sme naozaj my a budeme navždy. Naše ego považujeme za najlepšieho priateľa. Zabudli

sme, že tomu tak nebolo odjakživa. Zabudli sme, že dokážeme byť „dobrý nielen pre seba, ale aj pre iných“. Zabudli sme žasnúť, cítiť každú vec a bytosť ako objav, tajomstvo. Svadili sme na tajomstvo sveta druhého človeka, naučili sme sa veriť tomu, že sme niekým zlým. Tým sme docielili toho, že podliehame zvodom ega. Žijeme štýlom moderného človeka, ktorý redukuje dobro a úžas nad životom na nezmysel. Na niečo nezaujímavé. Závídime druhým ich živorenie. Zavreli sme sa do väzenia ktoré sme nazvali "ja"...

Som spokojný so vzťahmi ktoré mám? Viem vytvárať pekné vzťahy?

PONDEĽOK 03.04.

Ježiš sa vzpriamili a opýtal sa jej: „Žena, kde sú? Nik ťa neodsúdil?“ Ona odpovedala: „Nik, Pane.“ A Ježiš jej povedal: „Ani ja ťa neodsudzujem. Choď a už nehreš!“ Jn 8,10-11

Istý vysokopostavenom človekovi, raz prechádzal v sprievode svojich kolegov a známych po meste. Zrazu sli okolo opilca, ktorý sa potácal. Ľudia si z neho robili posmech. V tom tento vysokopostavený

človek pristúpil k opilcovi, vzal ho za ruku, milo sa mu prihovoral, objednal mu taxík a nechal ho doviest' domov. Keď sa ho pýtali, kto to bol, odpovedal: „Môj otec!“ Aj keď samozrejme jeho alkoholizmus neschvaľoval a jeho maniere mu neboli ľahostajné, ako osoba mal pre neho vysokú hodnotu. A to nielen ako jeho otec, ale vôbec ako človek. Človek má vždy - nech by robil čokoľvek - hodnotu. A bude ju mať do konca života. A preto si zaslúži úctu.

Dokážem doceniť dobré veci na ľuďoch, ktorý mi lezu na nervy?

V jednej indiánskej rezervácii v Južnej Dakote mali tamojší domorodci zaujímaví pozdrav. Jeden človek pristúpil k druhému, poklonil sa mu a povedal: „Boh vo mne zdraví Boha v tebe!“

UTOROK 04.04.

„Vy ste zdola, ja som zhora. Vy ste z tohto sveta, ja nie som z tohto sveta. Preto som vám povedal, že zomriete vo svojich hriechoch. Lebo ak neuveríte, že Ja Som, zomriete vo svojich hriechoch.“ Jn 8, 23-24

Jedna čínska legenda hovorí: Pred niekoľkými storočiami, keď obyvatelia Pekingu zbierali peniaze, aby mohli dať zhotoviť medenú sochu Buddhu, pri južnej bráne stála jedna mníška a vyberala dary; zároveň si zapisovala aj mená darcov. Jedného rána sa jej chudobný starec opýtal, prečo tam stojí a mníška mu to vysvetlila. „Ah“, vzdychne starec, „toto je všetko, čo mám, zober si to.“ A podal jej peniaz, ktorý

členovia nejakej profesie, záväzku, poslania, prípadne ťažko mravne padli. Týmto ľuďmi sme začali hlboko pohrdať, prestali mať pre nás cenu. No človek nikdy nestráca svoju hodnotu, bez ohľadu na to, čo vykonal alebo ako sa správa. Každý jeden človek je v očiach Božích vzácnym človekom a to natrvalo bez ohľadu na to, ako sa správa a preto by sme mu mali - ak chcem byť ľuďmi lásky - až do konca života preukazovať úctu.

mal menšiu hodnotu ako štvrt' peny v britskej mene. Prišiel čas, kedy sa začala socha modelovať. Do obrovskej pece boli hodené tony medi, ale hoci bola jej teplota dokonca vyššia ako obvykle, obrovská masa kovu sa nerozpúšťala. Zarazený hlavný kotlár začal pátrať po príčine, až nakoniec mníška priznala, že neodovzdala drobný medený peniaz, pretože mal malú hodnotu. Naliehavo ju vyzvali, aby peniaz odovzdala. Urobila tak a hneď ho aj hodili do pece. Med' sa okamžite začala rozpúšťať a socha bola rýchlo dokončená.

Je to iba legenda, ale jej poslanstvo je jasné. Naozaj nič nie je na tomto svete bezvýznamné a aj veľké diela vyžadujú čestnú a pozornú prácu ľudí, ktorí si myslia, že za nič nestoja. Ježiš je Pravda. Čo to znamená? Že existuje pravda aj pre náš život. Existuje riešenie ako sa dostať zo zamotaných situácií. Všetko, aj tie najmenšie gestá lásky, môžu mať v Ježišovom Srdci veľkú hodnotu. Iba prostredníctvom Neho môžeme dosiahnuť pravú slobodu, ktorá je slobodou od zla a ktorá privádza k zrelosti človeka. Naša radosť teda bude zrkadlom nášho života: ak sa citíme utláčaní, ak žijeme v strachu že sa pomylíme, ak nedokážeme komunikovať s našimi najbližšími, toto všetko odzrkadľuje skutočnosť že sme nespoznali Ježiša – Pravdu, ktorá nie je s tohto sveta.

Čo mi pomáha sa odosobniť v zložitých situáciách?

Dokiaľ, sa pozeráš zhora, nebudeš schopný vidieť vecí, ktoré sú hore, nad tebou.“ C. S. Lewis Ak v tebe žije pýcha, nedokážeš spoznať Boha. Pyšný človek sa pozerá vždy na všetko zhora.

STREDA 05.04.

„Veru, veru hovorím vám: Každý, kto pácha hriech, je otrok. Až keď vás Syn vyslobodí, budete naozaj slobodní.“ Jn 8,34-36

Jóóój, aké je krásne byť slobodným (nemyslím to ako opak manželstva:) Človek si tak môže užívať života „až-až“. Lenže je toto tá pravá sloboda??? V jednej krajine pracoval na jahodových plantážach otrok. Cítil sa sám a opustený. Každý večer prosil Boha, aby mu poslal niekoho, kto by ho aspoň počúval. A tak mu Boh poslal na plantáže jednu malú maškrtnú žabu, ktorá mala rada jahody. Otroci sa jej veľmi potešili. Často sa s ňou rozprával o tom, čo ho trápi, o tom, čo je asi sloboda. Prešlo niekoľko rokov, a táto trpezlivá žaba ho stále počúvala. A veruže, raz sa stalo, že majiteľ plantáží daroval tomuto otrokovi slobodu. Začal žiť novým životom. Lenže tento otrok veľmi rýchlo zabudol, že bol kedysi otrokom. Dokonca zabudol aj na svoju žabu. Jeho predstavy o živote sa mu vôbec nenaplnili. A tak začal piť. Stal sa veľmi nepríjemným človekom, až sa nikto nechcel s ním rozprávať. Túžil mať ešte raz aspoň tú malú žabu, ktorá ho počúvala. Roky sa míňali a život tohto otroka sa schyľoval ku koncu. Raz večer prišiel za ním na návštevu sám Boh a hovorí mu: „Pozri, priateľu, o zajtrajšom

otroctvom pre človeka je to, čo ty sám dovoľíš, aby ťa zotročovalo.“ Na to, aby človek spoznal čo je sloboda, nemusí ju stratiť. Ale ten, kto ju naozaj stratí, dal by hocičo za to, aby ju mohol získať späť.

Svätý Augustín raz povedal: „Miluj Boha a rob čo chceš!“ Človek, ktorý naozaj miluje Boha, nebude robiť to, čo sa Bohu nepáči. Toto je ten pravý zmysel slobody. Prežívať svoj život v láske, v dávaní sa. Je veľký rozdiel ak niekto vníma svoj život ako ohraničenie alebo ako dar. Pred Bohom máš veľkú cenu. On obetoval tú „svoju slobodu“ za tú tvoju.

„Až keď vás Syn vyslobodí, budete naozaj slobodní.“ Ako rozumiem tejto vete?

„Kto má pravú Božiu slobodu, nestráca radosť a pokoj srdca. Smútok vniká tam, kde je naviazanosť na svetské veci.“

ŠTVRTOK 06.04.

Ježiš povedal: „Veru, veru hovorím vám: Kto zachová moje slovo, neuvidí smrť naveky.“ Jn 8,51

Aby sme mohli zachovať Ježišove slovo, musí v nás niečo zomrieť.

Pšeničné zrno sa ukrylo v stodole.

Nechcelo, aby ho zasiali.

Nechcelo umrieť.

Nechcelo sa obetovať.

Chcelo si zachrániť život.

Nikdy z neho nebol chlieb.

Nikdy sa nedostalo na stôl.

Nikdy ho nikto nepožehnal...

Nikdy nedarovalo život.

Nikdy nedarovalo radosť.

Jedného dňa prišiel roľník.

So smetami v stodole vymietol aj to schované pšeničné zrno.

Môj život je veľkým darom od Boha. Ale nedal mi ho pre to, aby som si ho žil vo svojej pýche, iba pre seba. Môj život je aj darom pre druhých. Ježišove slovo je jasné. Milovať Boha z celého svojho srdca... a svojho bližného ako seba samého. Taký človek neuvidí smrť naveky. Boh svoj život daroval mne.

Komu darujem ja svoj život? Čo môžem vylepšiť v mojom živote?

Náš život je vtedy ťažký, keď sa snažíme presadiť svoju vôľu. Ale keď dovolíme Bohu, aby v našom živote realizoval svoje plány, vtedy okúsime ľahkosť Ježišovho jarma. Ján Pavol II

